

מסורת הש"ס

- (א) [לקמן עמוד ע"ג ע"ט]
- (ב) [מדרש לה. א] (ג) [לשון]
- (ד) אטעווס נמי. כ"ל
- (ה) [מדרש לה. ע"ג]
- (ו) הרעב"ף מ"ו, 1 (ע"ב)
- (ז) וויקרא פרק ט"ו,
- (ח) [ויקרא ה,]

גהות הב"ב

(א) ג"ה שלא אוכל עפר ואכל נכמה מפשוט עד כ"ל: (ב) תום ד"ה אלל וכו' דאיהו גופיה:

רבינו חננאל

תפשוט בביא דרבא ההוה בני בושבע שלא אוכל עפר. ודחי כי קא אמרין דליבא אכילה בפתוח מבוית במידי דבר אכילה הוא עפר לאו בר אכילה הוא: אמר להו ר' עקיבא היכן מציינו במדבר ומביא קרבן. ואקשינן והרי דתני לדרבי ר' עקיבא דתני בתחלת כריתות בחוטמתא המגדף ר' עקיבא מחייב קרבן שנאמר בו כרת כו'. ודחי' שאני מגדף ומדבר וחוטא הוא. כי קאמרי מדבר ואוסר עצמו: ואקשינן והרי נזיר כיון דאמר הריני נזיר נאפר ביין ובטומאה ובתולת ומביא קרבן. ודחי' שאני נזיר ולא מייית קרבן אלא לאשתרוי ליה איסוריה. כי קאמר דמייית קרבן אבוריה קאמרין: ולא והרי הקדש דאיברוא נאפר והתנתן ממנו חיוב קרבן. ודחי' שאני הקדש דלכולי עלמא איסוריה שיה מה שאין כן בשבועות: והרי קונמות פ"י האומר קונם ככרי ודחי' קטברי רבנן אין מעילה בקונמות כלומר המעיל בקונמות לא מייית קרבן: אמר רבא מחלוקת ר' עקיבא וחכמים בסתם. אבל במפרש שבועותו דברי הכל כל שהוא. והני מילי בנשבע באכילה אבל נשבע שלא אטעום דברי הכל בכל שהוא חייב. אמר רב פא מחלוקת בשבועות אבל בקונמות כיון דלא מדרב שמא דאכילה דברי הכל בכל שהוא דכבריה דמי: וארובין עליה. והני שני קונמות מצטרפין שתי שבועות אין מצטרפין ר' מאיר אומר קונמות משבועות. פ"י האומר קונם בשר זה עלי ופת זה עלי כוית משניהם שזה עלי והאכל אתן אבל נשבע עליהן אין מצטרפין. ואקשינן אם הקונמות חייבין עליון בכל שהוא צירוף למה להו. ומשני כגון דאמר אכילה במשך זה ומפת זו עלי קונם. וכיון דאדכר בהו אכילה משום הכי בעינן צירוף לכיות. ואקשינן אי הכי גבי שבועות

סיפושט כו'. מדקמני מתני' [יט:] היכן מציינו כו' אלמא צעפר נמי צביות בעינן: **כי קאמרין.** היכן מציינו כו' צמדי דבר אכילה קאמרין: **והרי קונמוס.** האומר קונם ככר זו עלי אוסר עצמו בכל שהוא **שצה כלקמן:** **כמפרש דמי.** לפי שאינו מוכיר זה שם אכילה כל שהוא קאמר: **והרי מגדף.** מצדך את השם דפליגי רבי עקיבא דלרצנן צכריתות (דף טו.) ואמר מגדף מציא קרבן: **והרי נזיר.** שמדבר ואוסר דצורו ומציא קרבן ציוס תגלמחו: **על דבורו.** שהחליף דבורו: **והרי הקדש.** שמדבר ואוסר דצורו את שהוא מקדש ואם החליף דבורו ונהנה ממנו מציא קרבן מעילה: **והרי קונמוס.** שלא אסרה אלל עליו ואם אכל ממנו קס"ד דמציא קרבן מעילה שהקונם לשון הקדש הוא: **אין מעילה בקונמוס.** ללא קרינן ציה מקדשי ה' (ויקרא ה) שחרי מוליך הוא אלל כל אדם: **מהו דסימא אטעוס נמי.** לשון אכילה הוא כדאמרי אינשי נטעוס מידי: **קונמוס כיון דלא מדבר שום אכילה דמפרש דמי גרסינן:** **שני קונמוס.** שתי ככרות שחכרן עליו צקונם: **מטרפין.** מעט מזה ומעט מזה לכיות: **שתי שבועות.** שתי ככרות שנשבע עליהן: **אין מטרפוס.** ולקמן מפרש טעמא. והשתא סלקא דעמיה לפי שהוכיר שם אכילה על זו ושם אכילה על זו: **אמאי אין מטרפוס.** הרי על שתייהן הוכיר שם אכילה אחת: **מסוך שחלוקות לחטאות.** מתוך ששתי ככרות הללו חשבות שמים לענין חטאת בשבועה זו או אס אמר שבועה שלא אוכל מונו ומנו ואכל כוית מונו וכוית מונו צהעלם אחד חייב שמים כוית מה שאין כן כדתנן [לקמן] ^א שבועה שלא אוכל פת סמין פת שעורין פת כוסמין ואכל חייב על כל אחת ואחת ומיימין לה צתורת כהנים ^ב מוהיה כי יאסס ללחמת מאלה ^ג למייכו על כל אחת ואחת וגו' וכי אמר נמי מונו ומנו שתי שבועות חשיבי הלך כי אכל מונו חזי שיעור ומנו חזי שיעור אין מטרפוס אלל קונמות אין חלוקות לאשמות למאן דלאמר יש מעילה בקונמות [מדרש לה.] דלס נהנה וחזר ונהנה צהעלם אחד חדל הוא דמייחייב דכולהו את חדל חדל הוא דלא מדרב מנהל מייכיהו נמי וכן לענין מלקות אס צהמכרה את חדל הוא דלקי ואי צשני המכרות אפי' מחדל מייכיהו שחרי עובר וחזר ועובר כדתנן (מכות דף כא.) נזיר שהיה שומה יין כל היוס כולו אינו חייב אלל אחת אמרו לו אל תשמה אל תשמה והוא שומה חייב על כל אחת ואחת: **שבועות קונמוס.** מטרפוס וטע"ג דחלוקות דלית ליה לדרב פנחס. וצלא איפוך לא מיתרצל דאי הוה מתוך ר' מאיר דלאר צקונמות אין מטרפין לית ליה לדרב פנחס הוה קשיא לן צין שבועות צין קונמות אמאי אין מטרפין הרי על שתייהן לא הוכיר אלל אכילה אחת אלל השתא דלאר מטרפוס ולית ליה לדרב פנחס לא קשיא מידי: **כי אמר רב פפא.** צקונמות כל שהוא למלקות קאמר וכי תניא הוה דמטרפין לענין קרבן מעילה וצירוף דקמני לאו לכוית אלל לשהו פרוטה: **ויש לה פדיון.** שמופתת פדיונה ויאל ויאלה לחולין דצהקדש כתיב (ויקרא טו) ופדה צערכך: **אין לה פדיון.** להמירה לו שלא נאמר פדיון וצאטורין: **ואכל**

שבועות שתיים פרק שלישי שבועות כב.

והרי מגדף. ה"י הוה מצי למפרך משבועת העדות והא דפריך ממגדף משום דאפי' חטאת קבועה מיימי: **והרי הקדש.** תימא מאי פריך דנימא דמתני' הכי קאמר היכן מציינו מדבר ומציא קרבן על דצורו צלא שום מעשה שוה מדבר ומציא קרבן צלא שום מעשה כגון שבועה שאוכל ולא אכל אלל הקדש מציא קרבן על מה שאכל עשה מעשה: **אבל** בקונמות דברי הב"ב צהא. תימא דחמייר קונם מהקדש ^א ואיכו גופיה לא אסיר אלל משום דהוי כהקדש והקדש צעי שוה פרוטה: **מתוך שחלוקות דחטאות אין מצטרפין.** פ"י צקונטרס אלל קונמות אס נהנה וחזר ונהנה צהעלם אחד חדל הוא דמייחייב דכולהו את חדל מעילה היא דמתנן צירף את המעילה לזמן מרובה ואין נראה להציא רציה משם דהתם לתומא תנן ליה שאס נהנה מחזי פרוטה וחזר ונהנה לזמן מרובה חזי פרוטה מנטרף כחילו נהנה כל הפרוטה צצת אחת ולא היה צריך לפרש אלל דלענין חטאת חלוקה משום דכתיב (ויקרא ה) לאחת מאלה אלל גבי מעילה לא כתיב הכי: **רבנא אמר כי קאמר רב פפא למלקות כו'. לרצינא** נמי טעמא דרצנן דרצנן פנחס דמסיק צסמוך וצא רצינא לחדש דאין צריך לומר איפוך דכיון דר"מ לאו טעמא דנפשיה קאמר אלל לרציניה דרצנן קאמר להו דקאמר צסמוך וטפי ניחא ליה לאפוכי דרבי מאיר לרצנן צההיא צבריתתא דמיימי מלהגיה ולהפך דר"מ משום דצין שבועות לקונמות וצין קונמות לצבועות לא טעי מנא:

וחכמים
דכוותה גבי שבועות דאמר שבועה שלא אוכל משתיהן אמאי אין מצטרפין אמר רב פנחס ישאני שבועות מתוך שחלוקות לחטאות אין מצטרפות אי הכי ר' מאיר אומר קונמות משבועות בחלוקות האיל וחלוקות לחטאות אלא קונמות אמאי לא איפוך רבי מאיר אומר שבועות בקונמות ולית ליה לדרב פנחס רבינא אמר כי קאמר רב פפא לענין מלקות כי תניא ההיא לענין קרבן דבעינן שוה פרוטה למימרא דסברי רבנן יש מעילה בקונמות והתניא ^א ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר זו עלי הקדש ^ב (הרי) הוא מעל מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ וחכמים

מעילה דף כה.) צירף את המעילה לזמן מרובה ואם צשני העלמות אפי' פנחס. רבינא אמר כי אימתר דלרב פפא קונמות בכל שהוא למלקות. וכי מצטרפין מי שיהנה מהן בפרוטה חייב קרבן מעילה: ואקשינן וסברי רבנן יש

עין משפט גר מצוה

כא א ב מ"י פ"ד מהל' שבועות הלכה א ב סגמ לאין רמא טו"ש"ע י"ד פ"י רלח טע"ף א:
כב ג מ"י פ"ח מהל' מדרס הל' ה סגמ לאין רמא טו"ש"ע י"ד פ"י רעט טע"ף ט"ז י:
כג ד מ"י שם הלכה ו סגמ ט"ז:
כד ה מ"י פ"ד מהל' שבועות הלכה ח:
כה ו מ"י פ"ח מהל' מדרס הלכה ו סגמ ט"ז ועיין בהשגות וצ"מ:
כו ז מ"י פ"ד מהל' שבועות הל' ח סגמ לאין רמא:
כז ח ט מ"י פ"ד מהל' מעילה הלכה ט:

מוסף רש"י

מפרש נמי בכריה דמי. מפרש דשבוטע ככריה בשאר אפסין דמי, כריה טעמא זמא משום דחשיבא, מפרש נמי איכו חשכנה דלפסיה עליה (לעיל כא.). ככר זו הקדש. שאמר עליון הקדש ונלשון קונם והוא הדין נמי לא אמריה אלל נלשון קונם (מדרס לה. ג' לר"מ ט"ז) קונם ככר זה הקדש. בין הוא בין חבירו מעל. שחרי הקדש פסח אכילי עלמא (ט"ז). לפיכך. הואיל ויש זה מעילה. יש לה נלשון הקדש ונלשון קונם. ויש מעילה. יש לה פדיון. ויאלה לחולין. דהוי ככר הקדש (ט"ז). ככר זה עלי הקדש. כיון שזה עומד אין יכול לפדותו לעולם שחרי אמר מעל, ולא על אחר, ואמר אין יכול לעולם זה (ט"ז).

רבינו חננאל (המשך)

נמי כגון דאמר שבועה שלא אוכל משתיהן אמאי אין מצטרפין. ופריך רב פנחס שאני שבועות וחלוקות הן לחטאות לפיכך אין מצטרפות. אלא בקונמות אמאי פוטר ר"מ. ואמרין איפוך ואימא שבועות וחלוקות מצטרפין וצ"ל ואלו ולית ליה לרב נאמר הא שני קונמות מעילה בקונמות והתניא